

Tilfælde vil jo Varskoet blive givet saa betimelig forud, at Folk ogsaa ville kunne indrette sig derefter. Men hvorledes i al Verden skulde det være muligt at paatage sig ubetinget Forpligtelse til at yde kontante Laan, da man dog ikke har nogen Sikkerhed for, at det til enhver Tid er muligt at rejse Laan hverken i Indlandet eller Udlandet? Som sagt. Bestemmelsen med Hensyn til Kursens fastsættelse er truffet for at skaffe den størst mulige Stabilitet til Veie. Bestemmelsen om, at naar der ikke findes Laanemidler, maa enhver Kreditforening nøies med at faa pro rata af, hvad der findes tilbage, er uundgaelig nødvendig, naar man da ikke vil finde sig i, naar man har stiftet Laan eller begjæret Laan til en høi Kurs, saa at tage imod det til en hyderlig lav Kurs; thi naturligvis, naar man vil betale urimelig for Penge, kan man jo næsten altid faae dem. Jeg tænker herved paa saadanne ny, pludselige Forandringer paa Penge markedet, hidrørende fra Krig osv., hvor det kan blive umuligt at stifte ny Laan. Da vil man kun have Valget mellem Et af To, enten at stille Virksomheden i Bero eller fortsætte den med Laan til enormt høie Priser.

Mod de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget er der jo fremkommet forskjellige Anker. Den ærede første Taler gjorde strax en Anmærkning til § 1, idet han fandt det mindre heldigt, at kun saadanne Kreditforeninger, der gav amortisable Laan, kunde være Medinteressenter i Hypothekbanken. Jeg skal villig give det ærede Medlem Ret i, at der ikke er den samme Anledning og næppe nogen Anledning for en Laangiver til at fordre Afdrag paa Laan, der kun naae op til ringe Beløb af Eiendommens Værdi. Deri har han fuldstændig Ret. Men jeg vil dog foruden den Indvending, der allerede er fremkommet fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgrebs (Scharling), gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at netop den samme Bestemmelse jo findes i Loven om Kreditforeninger af 20de Juni 1850. Der er det ogsaa udtrykkelig sagt i selve Loven blandt Villaaarene for, at Kreditforeningerne overhovedet kunne nyde Lovens Beneficium, at der i Statutterne er fastsat, at Foreningens Interessenter foruden den stipulerede Rente have at tilsvare visse passende Procentdele aarlig til Amortisation. Det er altsaa ganske simpelt det Samme som vi i dette Øieblik have Lovbestemmelse for med Hensyn til Kreditforeningerne, altsaa at der kun kan laanes ud imod amortisable Laan, og altsaa den samme Bestemmelse findes for den svenske Hypothekbanks Vedkommende. Jeg antager isvrigt, at det ærede Medlem vil kunne føle sig beroliget,

naar Kreditforeningerne i de nye Statuter ville optage Bestemmelser, som efter min Mening findes i de nuværende Bestemmelser om, at Laanevillaaarene overhovedet ere forskjellige for de Prioriteter, der kunne naae op til en ringe Del af Eiendommens Værdi, og de Prioriteter, der gaa høiere op, end lige de, der gaa til Toppen. Det vil være en meget stor Fordel for Laantagerne, at de i det Hele taget kunne naae billigere Laanevillaaar, ogsaa billigere Afdragsvillaaar for de fineste Prioriteter, f. Ex. Prioriteter op til kun $\frac{1}{3}$ af Eiendommens Værdi, men det vil i mine Tanker ogsaa være til meget stor Fordel for selve Kreditforeningerne. Thi hvorledes er Forholdet nu? Kreditforeningerne faae i Regelen ikke andre Debitorer end dem, der skulle laane til Toppen, dem, der skulle laane saa høit op, som der overhovedet kan laanes i Eiendommene, og hvorfor? Fordi de stille Villaaarene ens for dem, der gaa til de høieste Beløb, og for dem, der kun laane mod ubetinget god Prioritet. Disse sidste faae de meget sjældent. Dette Lovforslag er jo selvfølgelig ikke i mindste Maade til Hindring for, at Kreditforeningerne indrette sig paa den Maade, som jeg har angivet, saaledes, at de bedste Prioritetslaan kun faae en overordentlig svag Amortisation, en saa svag Amortisation, at den ikke vil kunne genere Noget, medens Amortisationen steg i samme Forhold, som Sikkerheden blev mindre.

Bestemmelsen i § 3 om, at de almindelige Bestemmelser, der skulle findes i Kreditforeningens Statuter, altsaa ikke Statutterne i deres Helhed, men kun de almindelige Bestemmelser, skulle fastsættes ved Igl. Anordning, har vakt megen Mishag hos de to ærede første Talere. Mig forekommer det at være nyttigt og rigtigt, at disse almindelige Bestemmelser blive ubetinget ens for alle Kreditforeninger, og det sikrer man sig jo gennem Igl. Anordning. Dersom det kun beroede paa Indenrigsministeren at fastsætte disse Bestemmelser i Statutterne, vilde man jo meget godt kunne tænke sig, at der kom Ulighed og Uensartethed ind for de forskellige Kreditforeningers Vedkommende, og ogsaa, at der i Tidens Løb gjorde sig andre Ansvælselser gjældende i Indenrigsministeriet. Jeg tror altsaa, at det at fastsætte dem ved Igl. Anordning er en ubetinget Fordel, naar man da ikke vil have dem fastsat ved Lov. At nogen Regjering skulde gaa saa vidt at søge det fastsat ved Igl. Anordning, at Kreditforeningens Bestyrelse skulde udnævnes af Regjeringen, tror jeg er et af disse Tankeexperimentier, som ikke har Noget paa sig, jeg tør dog dristigt henvise til, at den nu-